

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 129.637 van 24 maart 2004
in de zaak A. 94.895/VII-30.267**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat E. FLAMAND,
 kantoor houdende te 2100 ANTWERPEN (DEURNE),
 Sint-Rochusstraat 59

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Joegoslavische nationaliteit, op 26 augustus 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 9 maart 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 19 september 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 23 december 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2004;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. JANSSEN, die, loco advocaat E. FLAMAND, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur E. SCHOUTEN, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 en op artikel 43 van het hoger vermeld koninklijk besluit van 9 juli 2000;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 26 januari 2000 en verklaarde zich op 31 januari 2000 vluchteling.

1.2. Op 9 maart 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 27 juni 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing letterlijk als volgt :

"Aan betrokkene werd op 9 mei 2000 op haar gekozen woonplaats een oproeping aangetekend verstuurd om de motieven voor haar asielaanvraag te komen toelichten of deze schriftelijk over te maken aan het Commissariaat-generaal.

Aangezien betrokkene zonder geldige reden binnen de maand na de verzending ervan geen gevolg heeft gegeven aan deze oproeping noch aan de vraag om inlichtingen, bevestigt de Commissaris-generaal overeenkomstig artikel 52, par. 2, al. 4, van de Vreemdelingenwet, de weigering van verblijf besloten door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken op 9 maart 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij is ontvlucht, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat in een eerste middel de schending wordt ingeroepen van artikel 62, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd is en dat de motivering feitelijk en juridisch onjuist is; dat zij betoogt dat artikel 52, § 2, 4/ aan de overheid, bevoegd om de ontvankelijkheid van een asielaanvraag te beoordelen, een facultatieve mogelijkheid biedt en geen automatisme, zodat het gebruik van die mogelijkheid dient te worden gemotiveerd met inachtneming van alle feitelijke elementen die voortvloeien uit het volledige asioldossier;

Overwegende dat de bestreden beslissing is gemotiveerd; dat zij de feitelijke elementen aangeeft die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ertoe gebracht hebben artikel 52, § 2, 4/ van de Vreemdelingenwet toe te passen; dat niet wordt betwist dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan de oproeping voor het verhoor, noch aan de vraag om inlichtingen; dat deze vaststelling volstond om de door de minister uitgesproken weigering van verblijf te bevestigen; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te dezen impliciet maar zeker mocht veronderstellen dat een asielzoeker, die, zonder daarvoor een geldige reden te kunnen invoeren, geen belangstelling heeft voor het onderzoek van zijn asielaanvraag, het risico loopt dat die aanvraag onontvankelijk wordt verklaard; dat dergelijk evident gevolg, dat overigens in een uitdrukkelijke wettekst werd neergelegd, geen nadere motivering behoeft; dat het middel niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat in een tweede middel de schending wordt aangevoerd van artikel 52, § 1, 2, b van de Vreemdelingenwet en van artikel 1, (A), 2 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève), goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953; dat de verzoekende partij in wezen stelt dat het feit dat zij deel uitmaakt van de zigeunergemeenschap in haar land van herkomst een element van etnische aard is dat wel degelijk kadert binnen het toepassingsgebied van de Conventie van Genève;

Overwegende dat te dezen de door de minister genomen beslissing tot weigering van verblijf niet werd bevestigd op grond van de door de verzoekende partij in het middel ingeroepen bepaling van de Vreemdelingenwet, maar op grond van het in het

eerste middel besproken artikel 52, § 2, 4/ van deze wet; dat, nu de bestreden beslissing is gegrond op deze wetsbepaling, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet meer behoefde te onderzoeken of de beweerde vervolgingen wel onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève vielen; dat het middel niet gegrond is;

2.3. Overwegende dat in een derde middel de schending wordt aangevoerd van artikel 63/5 van de Vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel; dat dit middel opkomt tegen het advies van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreffende de mogelijke terugleiding van de verzoekende partij naar haar land van herkomst;

Overwegende dat de uitspraak van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in verband met de terugleiding slechts een advies is dat de minister van Binnenlandse Zaken niet moet opvolgen en dat dus niet bindend is; dat dit onderdeel van de beslissing van de commissaris-generaal bijgevolg niet vatbaar is voor nietigverklaring, omdat het niet onder de toepassing valt van artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat het middel niet gegrond is;

2.4. Overwegende dat in een vierde middel de schending wordt ingeroepen van artikel 3 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (E.V.R.M.); dat de verzoekende partij stelt dat zij op grond van de bestreden beslissing zal worden teruggeleid naar haar land van herkomst, waar zij als lid van een minderheidsgroep gediscrimineerd wordt;

Overwegende dat artikel 3 van het E.V.R.M. bepaalt :

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.";

dat deze bepaling slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan worden ingeroepen, namelijk wanneer blijkt dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn waaruit kan worden afgeleid dat er bij terugleiding naar het land van herkomst een ernstig en reëel risico bestaat op onmenselijke of vernederende bestraffing;

Overwegende dat de uiteenzetting van het middel summier is; dat de verzoekende partij in gebreke blijft bewijzen en concrete gegevens aan te brengen waaruit blijkt dat de verwijdering van het grondgebied van het Rijk ten gevolge van de tenuitvoerlegging van het bestreden bevel, een onmenselijke behandeling zou uitmaken in de zin van artikel 3 van het E.V.R.M.; dat de verzoekende partij zich in haar uiteenzetting tot loutere affirmaties beperkt; dat het middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegronnd middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vierentwintig maart tweeduizend en vier, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	V. VERTONGEN,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. VERTONGEN.

E. BREWAEYS.